

Βατόμουρο

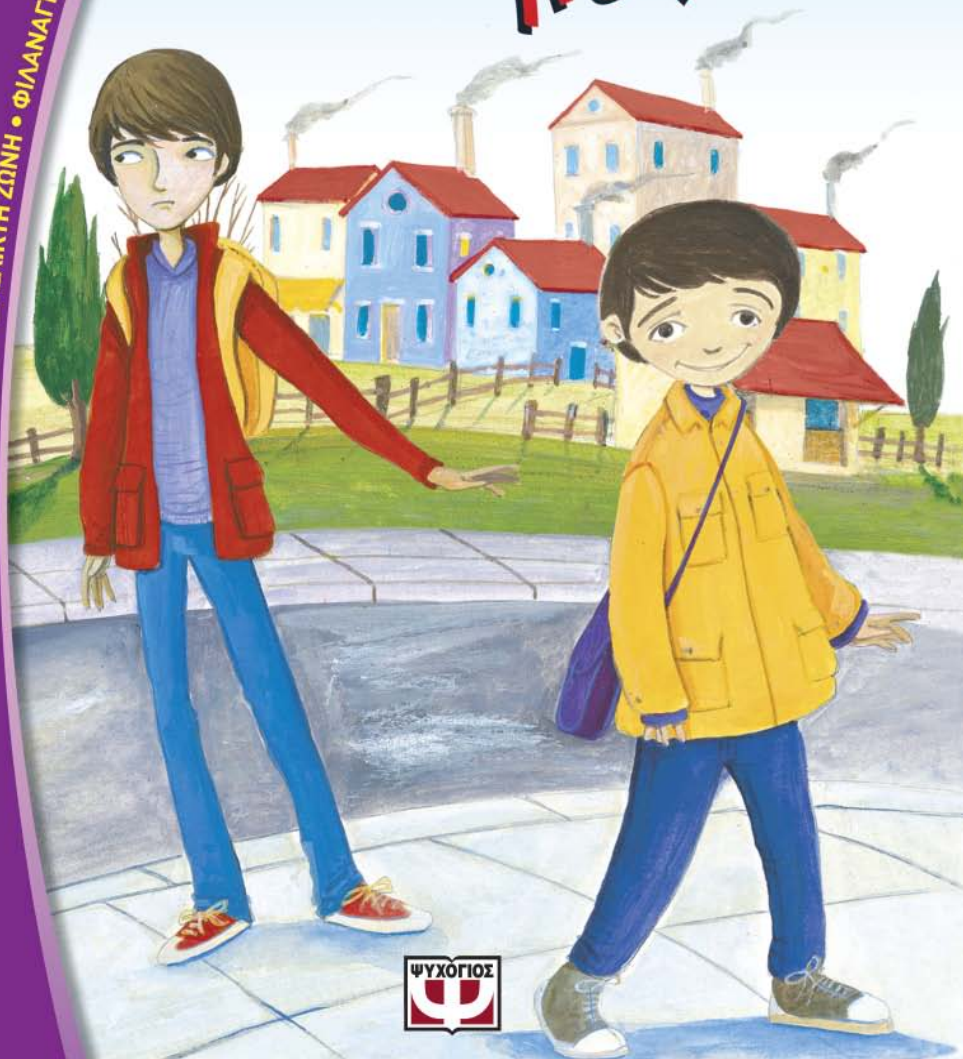

7-8 ετών

ΕΥΕΛΙΚΤΗ ΖΩΝΗ • ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΙΑ

Έλενα Αρτζανίδου

ΔΕΝ ΝΤΡΕΠΟΜΑΙ ΠΙΑ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Δεν ντρέπομαι για**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Έλενα Αρτζανίδου
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Χρήστος Δήμος
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ΑΒΕΕ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Έλενα Αρτζανίδου, 2012
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2012

ISBN 978-960-496-501-4

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομικάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Έλενα Αρτζανίδου

ΔΕΝ ΝΤΡΕΠΟΜΑΙ ΠΛΗ

Εικονογράφηση:
Χρήστος Δήμος

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

Η ΕΛΕΝΑ ΑΡΤΖΑΝΙΔΟΥ γεννήθηκε στη Δυτική Γερμανία. Τα παιδικά της χρόνια τα έζησε στο Μαυρονέρι του Νομού Κιλκίς και αργότερα στη Θεσσαλονίκη, όπου τελείωσε το Λύκειο της Αμερικάνικης Γεωργικής Σχολής. Είναι πτυχιούχος της Σχολής Νηπιαγωγών Καρδίτσας καθώς και του Παιδαγωγικού Τμήματος Νηπιαγωγών του Α.Π.Θ. Σήμερα εργάζεται ως εκπαιδευτικός στη Θεσσαλονίκη, ενώ έχει ασχοληθεί και με τη συγγραφή χρονογραφημάτων και άρθρων για την εφημερίδα *Θεσσαλονίκη-Μακεδονία*. Από το 1996 ασχολείται με τη συγγραφή παιδικών βιβλίων. Αναλυτική εργογραφία της μπορείτε να βρείτε στο προσωπικό ιστολόγιό της (blog): <http://ardjanidou.psichogios.gr>.

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν τα βιβλία της ΜΕ ΛΕΝΕ ΠΡΟΜΙΣ, το οποίο έχει συμπεριληφθεί στο περιοδικό *The White Ravens 2007*, ΔΕΝ ΕΦΤΑΙΓΑ ΕΓΩ! ΤΑ ΓΥΑΛΑΚΙΑ ΤΗΣ ΜΑΛΕΝΑΣ, Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ, Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ Ο ΤΖΙΜΗΣ, ΤΑ ΣΙΔΕΡΑΚΙΑ ΤΗΣ ΦΑΡΦΙΡΩΣ και Ο ΚΡΥΜΜΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΤΣΕΠΗΣ.

Από την πώληση κάθε αντιτύπου του βιβλίου ΔΕΝ ΝΤΡΕΠΟΜΑΙ ΠΙΑ η συγγραφέας διαθέτει 0,50 ευρώ στο Ειδικό Σχολείο Κιλκίς. Για περισσότερες πληροφορίες επισκεφθείτε την ηλεκτρονική διεύθυνση: <http://dim-eid-kilkis.kil.sch.gr>

*Σε όλα τα παιδιά που ζουν
και αναπνέουν πάνω στον πλανήτη
με το δικό τους μοναδικό ρυθμό.*

Το φως του ήλιου ίσα που πρόλαβε να φωτίσει το δωμάτιό μου, όταν η φωνή του Κέκου με ξύπνησε. Είναι το ξυπνητήρι της οικογένειας.

Καθημερινά, επτά παρά ένα λεπτό και πριν ακόμα πεταχτεί ο κούκος από το ξύλινο πορτάκι και ακουστεί η βραχνή φωνή του, ο Κέκος μας ξυπνά. «Ίουιουιου», φωνάζει χαρούμενος και αμέσως η μαμά πετάγεται από το κρεβάτι.

Σήμερα όμως η κραυγή του ήταν δυνατή και θυμωμένη. Το παρατεταμένο «αααααα» μαζί με το ρυθμικό χτύπημα των χεριών του και τον αγώνα δρόμου που έκανε από το διάδρομο στο σαλόνι δήλωνε πως κάτι κακό τού συνέβαινε.

Ξυπόλυτος έτρεξα και τους πρόλαβα στο σαλόνι, και το λέω αυτό επειδή η μαμά έφτασε πριν από εμένα, όπως κάνει πάντα. Ο Κέκος ήταν κι αυτός ξυπόλυτος, αλλά και μουσκεμένος από τη μέση και κάτω.

«Α! Του έφυγαν τα τσίσα του!»

φώναξα και συνέχισα πιο σιγά: «Μ' αρέσει που πιστέψαμε πως κατάφερε να τα λείει και να τα κάνει μόνος του», και αμέσως θυμήθηκα, πριν από πολύ καιρό, τον μπαμπά να τηλεφωνεί στη γιαγιά και να της ανακοινώνει την «επιτυχία» –έτσι της είπε– του αδελφού μου.

Επτά χρόνων αγόρι, σκέφτηκα, σιγά την επιτυχία, που έκανε όλους –παππού, γιαγιά, θείο, θεία και γονείς– να πανηγυρίζουν, λες και πήρε μετάλλιο. Όχι πως δε χάρηκα, ίσα

ίσα που θα απάλλασε τη μανούλα μου από την καθημερινή φροντίδα του, να του αλλάξει πάνες και να τον πλένει, αλλά σκεφτόμουν πως έπρεπε να το είχε καταφέρει, όπως και εγώ, τουλάχιστον στα τρία. Αλλά ο αδελφός μου ο Κέκος είναι...

Σταμάτησα, μια και η τρυφερή παράκληση της μαμάς προς το μικρότερο, κατά δύο χρόνια, αδελφό μου με έκανε να τους προσέξω και πάλι.

«Έλα, Αλέκο μου, έλα, αγόρι της καρδιάς μου, γλυκό παιδί της μαμάς, ηρέμησε. Συμβαίνουν αυτά. Τι νομίζεις, και του αδελφού σου του ξέφευγαν! Πόσα βράδια χρειάστηκε να τον αλλάξω...»

Μα τι είναι αυτά που του λέει; Σιγά μη μου ξέφυγαν ποτέ, θέλησα να διαμαρτυρηθώ, αλλά η τσιρίδα του Κέκου με πάγωσε.

«Εεεεεεεεεεε», ακούστηκε πιο εκνευρισμένος και η μαμά τον έκλεισε στην αγκαλιά της και του χάιδεψε την πλάτη. Ο Κέκος, όπως αποκαλεί τον εαυτό του όταν τον ρω-

τάνε, ψύχασε, όταν ξαφνικά με είδε να τους παρακολουθώ και έδειξε να θυμώνει. Όταν είναι εκνευρισμένος, δε θέλει κανένας να τον κοιτά, έτσι και τώρα ταλαντεύτηκε και κατάφερε να ξεφύγει από την αγκαλιά της και έπεσε στο πάτωμα.

«Οχ! Θα ξεσηκώσει την πολυκατοικία», φώναξα και έκλεισα με τις παλάμες τα αυτιά μου, όπως κάνει και ο Κέκος όταν η μαμά βάζει την ηλεκτρική σκούπα ή όταν δε θέλει να ακούσει κανέναν μας.

Το σώμα του κινήθηκε δεξιά αριστερά σαν βαρελάκι και αμέσως μετά άρχισε να χτυπιέται με την πλάτη του στα πλακάκια, αφήνοντας ασυνάρτητες κραυγές. Τα μάτια μου μεγάλωσαν. Θέλησα να τρέξω να τον σταματήσω για να μη χτυπήσει, όπως κάνω και όταν είμαστε μόνοι στο δωμάτιο και παίζουμε με τα αυτοκινητάκια του. Τότε, αν τύχει και του αλλάξω τη σειρά από τα «μάξι», όπως του αρέσει να τα λέει, αμέσως φωνάζει με μεγάλη ένταση και θυμό «ααααααα»

και κυλιέται όπως αυτή τη στιγμή στο πάτωμα.

Πριν προλάβω να επέμβω, η μαμά ξάπλωσε κοντά του, πέρασε το χέρι της γύρω από τους ώμους του και τον χάιδεψε. Ο Κέκος έμεινε για λίγο μπρούμυτα, ήσυχος και ακίνητος.

«Σήκω, Αλέκο μου, έλα, μωρό μου, κοίτα, ξύπνησε και ο Φώτης μας και σε περιμένει να σηκωθείς, πλησιάζει η ώρα για τα σχολεία σας», του είπε γλυκά.

Επιτέλους ο Κέκος έστρεψε το κεφάλι του και μου χαμογέλασε. Δεν ήξερα αν έπρεπε να τον κοιτάξω στα μάτια, μην τυχόν και ενο-

χληθεί, έτσι χαμήλωσα το βλέμμα, κούνησα το κεφάλι και προχώρησα στο μπάνιο.

Ουφ, δύσκολα ξεκίνησε η μέρα μας, σκέφτηκα και βιάστηκα να ετοιμαστώ, αφήνοντας τη μαμά να ετοιμάσει τον Κέκο.

Σε λίγο ήμασταν έτοιμοι και περιμέναμε τη μαμά στην πόρτα.

«Φώτη, δε βρίσκω τα κλειδιά. Μήπως τα είδες;» ρώτησε η μαμά και εγώ κούνησα αρνητικά το κεφάλι. «Μα πού μπορεί να τα έβαλα;» επανέλαβε καθώς έψαχνε στα γνωστά σημεία, αλλά τα κλειδιά δεν ήταν πουθενά.

«Μήπως τα πήρε ο μπαμπάς και μας κλείδωσε μέσα;» της είπα και η μαμά πάγωσε.

«Έχει γούστο να μπερδεύτηκε, και τώρα...» είπε και έμεινε για λίγο σιωπηλή. «Δεν είναι ούτε στο τραπεζάκι, ούτε στον πάγκο, ούτε εδώ μέσα. Μα πού μπορεί να τα άφησα;» μονολόγησε.

Ξαφνικά ο Κέκος χοροπήδησε φωνάζοντας «κλειδιά κλειδιά», και έτρεξε προς το ψηλό έπιπλο που έχουμε στο σαλόνι, σκαρφάλωσε όπως το συνήθιζε, και με απίστευτη ισορροπία πάτησε και στηρίχτηκε στο ένα πόδι, τέντωσε το κορμί και απλώνοντας το χέρι έβγαλε μέσα από ένα γυάλινο δοχείο τα κλειδιά. Πήδηξε χαρούμενος και τα έδωσε στη μαμά.

«Ευτυχώς που έχω και σένα, Αλέκο μου»,

είπε η μαμά και του ανακάτεψε τα μαλλιά,
ενώ ο μικρός τής χάρισε το χαμόγελό του.

«Μνήμη ελέφαντα θέλεις να πεις πως έχει»,
συμπλήρωσα, ενώ ο Αλέκος ήρθε και πάλι

κοντά μου, περιμένοντας τη μαμά να ξεκλειδώσει την εξώπορτα του σπιτιού μας.

«Πάρε τον αδελφό σου από το χέρι», μου είπε και μπήκαμε στο ασανσέρ.

«Καλύτερα να τον κρατήσεις εσύ, μη βάλει τις φωνές πάλι», της απάντησα, όμως η ματιά της μου δήλωνε ότι δε θα δεχόταν αντιρρήσεις. Βγήκαμε και οι τρεις στο πεζοδρόμιο.

«Φώτη, περιμένετε εδώ. Μην τον αφήσεις, μπαίνω στο φούρνο να του πάρω ένα ψωμάκι και σε σένα μια τυρόπιτα».

Ο Κέκος κόλλησε πάνω μου και εγώ του έσφιξα το χέρι θυμωμένος, μια και δε μου άρεσε να τον κρατώ όταν βρισκόμασταν έξω. Κοίταξα γύρω μου· ευτυχώς δε φαινόταν κανένας από τους συμμαθητές μου.

«Εεεεεε», φώναξε ο Κέκος και άρχισε να χοροπηδά.

«Σταμάτα, μικρέ, και ηρέμησε, θα 'ρθει η μαμά όπου να 'ναι».

«Ααααααα», έκανε αυτή τη φορά εκνευρισμένος.

ΣΕΙΡΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ

Βατόμουρο
7-8 ετών

Α', Β' & Γ' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Έλενα Αρτζανίδου

Δεν ντρέπομαι πια

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

Εσείς και εμείς πάντα ό' επαφή!

Ο Φώτης ντρέπεται για τον αδελφό του τον Κέκο, γιατί φωνάζει και δε μιλά, περπατά νευρικά και βγάζει περιέργους ήχους, και τα άλλα παιδιά τούς κοιτούν παράξενα όταν περπατούν μαζί στην πλατεία.

Όταν όμως μια μέρα ο Κέκος εξαφανίζεται, ο Φώτης στενοχωριέται και ντρέπεται για όσα ένιωθε για τον αδελφό του, γιατί ο Κέκος ξέρει να κάνει πολλά πράγματα καλύτερα από τον ίδιο και από τους άλλους: να τρέχει γρηγορότερα από όλους, να σκαρφαλώνει εκεί όπου κανένας δεν μπορεί, να έχει μνήμη ελέφαντα...

Έτσι, όταν βρίσκουν τον Κέκο, ο Φώτης νιώθει χαρούμενος, περήφανος και δεν ντρέπεται πια που ο αδελφός του έχει αυτισμό.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ISBN 978-960-496-501-4

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 10441

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΩ ΚΑΙ ΜΑΘΑΙΝΩ